

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag t. 684541

Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t. 634101

W E E K B L A D

nadruk verboden

25e jaargang nr. 33

24 april 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Ook op deze avond geldt dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Dit houdt dus in dat van U verwacht wordt dat u zelf nadenkt over alles wat aan de orde wordt gesteld. En vanavond bent u degene die moet bepalen waarover wij moeten spreken. Zeg dus maar wat U wilt.

X Kunt u iets zeggen over bouwkunst, energievoorziening, verlichting van tunnels bij de maya's?

- Ik wil daar niet al te ver op ingaan, daar wij bij de maya's gekonfronteerd worden met resten van een cultuur die in wezen veel ouder is. Ik zal er echter enkele punten over zeggen.

De mayas hebben bepaalde celen van hun cultuur in wezen te danken aan stammen die zich tijdens een tamelijk wereldomvattende natuurramp hadden teruggetrokken in de noordelijke Andes.

Het is ook hier, dat wij de eerste grote bouwwerken en steden vinden. Een van de cyclopermuren die wij hier vinden wordt zelfs door sommige deskundigen op grond van koolstofonderzoek van overliggende gesteenten geschat op een ouderdom van meer dan 40.000 jaren. In het kader van uw vraag is dit echter niet verder van belang.

Opvallend is dat hier gebruik wordt gemaakt bij de bouw van natuursteen. Karakteristiek voor de bouwtechniek van de vroege mayas is wel, dat deze stenen allen onregelmatig van vorm zijn en door behouwen ter plaatse van de bouw zodanig in vorm worden aangepast dat er muren ontstaan van zeer grote hechtheid ook zonder mortel.

Opvallen is ook de dikte van dergelijke muren. Er komen er voor met een dikte van ruim 5 meter, de minimale dikte in de voor periode is 1 m. tot 1.30 m.

Eveneens kenmerkend zijn de gewelfkonstrukties die worden toegepast. Wij treffen weliswaar hier en daar z.g. lintelportalen, konstrukties waarbij een rechte plaat of steen steunt op een tweetal andere stenen, aan. Maar vooral in de minder dikke muren treffen wij ook steeds weer een soort wiggewelf aan, waarbij twee stenen of steenplaten schuin tegen elkander rusten. De opening is dan in feite een soort hoge driehoek, waarbij door onderliggende muur of platen de hoogte vaak is vergroot. In enkele gevallen is deze driehoeksvorm zelfs door zorgvuldige stapeling en behouwing van de stenen van de muur zelf tot stand gebracht.

Er zijn dus verschillende soorten van openingen in de muren. De

nederzettingen in de bergen echter zijn - uit de aard der zaak in feite - in terrasbouw aangelegd. Tunnelbouw treffen wij hier zover mij bekend niet zo veel aan.

Waar tunnel voorkomen is het waarschijnlijk, dat dezen flauw door het daarin opstellen van rottendhout en bepaalde schimmels werden verlicht. Daarnaast heeft men kennelijk enige tijd gebruik gemaakt van flambouwen die bestonden uit hout met hars. In meerdere gevallen schijnt men ook gebruik te hebben gemaakt van houders waarin gloeiende houtskool.

Tot mijn spijt kan ik u geen gegevens verschaffen over eventuele vormen van energiegebruik als electriciteit e.d. ook al heeft men kennelijk hier en daar gebruik gemaakt van de kracht van vallend water. Dit zou zijn geschied door middel van schoepenraden van zeer eenvoudige structuur waarbij de wentelende as gebruikt schijnt te zijn om bepaalde nogal primitieve apparaten aan te drijven. Er zijn geen aanwijzingen dat men beschikte over motoren, laat staan autos, vliegtuigen of dergelijke ingewikkelde structuren.

Volgen wij de trek van de mayas naar het noorden, dan blijkt dat zij hun bouwwijze kennelijk aanpasten aan de omgeving en daarbij mogelijk technieken van de ter plaatse levende stammen overnamen.

Soms blijkt men zelfs beïnvloed te zijn door stammen die veel verder leven, zodat van enige uitwisseling sprake moet zijn geweest. Dit valt vooral op in Mexico.

Hier blijkt voor minder belangrijke gebouwen gebruik te zijn gemaakt van een soort tichelsteen en van adobe, terwijl de vormen veel gemeen hebben met de pueblobouw zoals wij die aantreffen in de Usa, vooral in het gebied van de vroegere navaho en ook wel, zij het in mindere mate vereenstemmend, in de zuidelijke gebieden van de sioux.

Ik meen de bouwkunst van de mayas dan ook te mogen beschouwen als het resultaat van een mengcultuur. Voor de moderne mens zijn zaken indrukwekkend als b.v. de bouw van de z.g. tempelpyramiden. Er zijn nogal wat mensen die hierdoor herinnerd worden aan de egyptische cultuur, ofschoon ik persoonlijk eerder geneigd ben te denken aan de b.v. babylonische zigguraths.(?)

Bij de tempelpyramiden treffen wij immers steeds weer in de opgaande vlakken terrasachtige onderbrekingen aan, terwijl de trappen in tenminste twee gevallen oorspronkelijk zo werden aangelegd dat zij zich diagonaal over het vlak van terras tot terras bevonden. Altijd is er verder sprake van rechte trappen naar de top, die een platform is waarop een altaar of tempeltje staat.

Veel meer dan met de egyptische pyramiden is hier sprake van overeenkomsten in bouw met de babylonische en zelfs met sommige vroeg chaldeese bouwwerken.

Men gebruikt echter niet de broodvormige stenen van babylon, maar hanteert ook hier een soort stapelbouw van natuursteen. In meerdere gevallen zijn er wel gangen en ruimten voor de priesters uitgespaard, een soort holten in de stapeling van deze pyramiden. Van belang zijn die gemeenlijk niet bepaald. De bouw is gemeenlijk nogal massief en solide.

Rond dergelijke "tempels" vinden wij altijd weer grote pleinen. Hierop zijn vaak zuilengangen, arcaden, aangebracht. Het zijn altijd weer rechte rijen van zuilen, overbrugd door rechte en langgehouden steenstukken.

Soms vindt men op deze pleinen - die geplaveid waren - ook nog losse rijen van zuilen aan, die in een aantal proeven en vooral balspelen met een religieus karakter een rol speelden.

De bouw van de palæizen doet denken aan patiobouw. De binnentuim wordt omringd door een aantal gebouwen, waarvan er sommigen twee en in enkele gevallen zelfs 3 verdiepingen hoog zijn geweest. Het merendeel is echter één tot anderhalve verdieping hoog.

Gemeenlijk wordt deze binnentuin aan één zijde afgeperkt door een muur waarin een poort. Deze dient dan groot genoeg te zijn om een legertje binnen te laten marcheren of draagstoelen door te laten. Zij wa en dan ook betrekkelijk groot en werden door houten "deuren" afgesloten.

Hierbij is ofwel sprake van open poorten - zonder bovenzijde. - in enkele gevallen echter ook van bouw met een rechte bovenzijde. De muur is dan gemeenlijk nog rond een meter hoger dan de opening van de poort. De wijde van dergelijke poorten ligt tussen de $3\frac{1}{2}$ en 4 m., de hoogte van de overkluisde poorten bedraagt tussen de $2\frac{1}{2}$ en 3 m.

Kleinere openingen, gemeenlijk eveneens met uit hout vervaardigde deuren gesloten komen ook in de muren van bouwwerken voor en hebben van een breedte van rond 1.1 m. en een hoogte van rond 1. m. 70.

De bouwstijl herinnert vaak aan soortgelijke bouwwerken in b.v. het oude boven egypte. In het innerlijk liggen kamers vaak op verschillende niveaus en sluiten middels enkele treden op elkaar aan. Statievertrekken bevatten echter steunen, soms van hout, maar in meerdere gevallen ook door gemetselde op gestapelde steunberen waardoor in het midden een soort zuilengang ontstaat terwijl aan de zijanten lagere en engere gangen lopen. De breedte bedraagt rond 5 m. in het midden, de zijgangen zijn zelden breder dan 2 m.

Daarbij handelt het zich kennelijk om statievertrekken waarin onvangsten of plechtigheden plaats plachten te vinden. Gezien de vaak afwijkende indelingen van de "paleizen" en grotere huizen kan worden gesteld dat de mayas in hun bouwkunst een eigen architectuur kenden, maar daarbij toch wel vele zaken van andere volkeren hebben overgenomen.

Er zijn aanwijzingen dat delen van deze bouwkunst gereleerd is geweest in een verleden met oostelijke culturen in Azie, noord afrika en mogelijk zelfs zuidelijk Europa.

Er zijn aanwijzingen dat een atlantische theorie in een dergelijk verband reden van bestaan heeft gehad. De gebruikte technieken wijzen op een groot en zorgzaam vakmanschap. De architectuur is vooral in de bergsteden zodanig, dat gesproken kan worden van strategische meesterstukken.

De stedenbouw kenmerkt zich door voornamelijk rechte straten vooral waar in de vlakte gebouwd werd. Dit wijst op een wijze van planning die wij in een verder verleden alleen aantreffen in b.v. sommige steden van India, die door vorsten eveneens als geheel werden gebouwd en ontworpen.

Verder heb ik weinig nieuws te melden. U spreekt over energiewinning. Er zijn vele tekenen voor dat dit vooral mankracht was en hitte. Er moet in die dagen b.v. een systeem van renboden geweest zijn dat voor de priesters en edelen even betrouwbaar functioneerde als voor u tante Pos in deze dagen.

De vervoerssystemen blijken voornamelijk uit lastdieren bestaan te hebben en in de vlakten soms ook uit sleden. In Mexico kan men daarbij ook nog de rietkano's voegen, die elders alleen voor visvangst gebruikt schijnen te zijn.

Van wagens is zelden sprake. Waar zij voorkomen zijn zij primitief van structuur al gebruikt men soms wel een spakenwiel. Van electriciteit is zover ik weet in de mayakultuur geen sprake. Wel gebruikt men soms statische electriciteit om z.g. wonderen te verrichten. Ook schijnt men houders met fosforiserende stof soms gebruikt te hebben om licht te geven. Maar als elektrische energie kan men dit wel niet beschouwen.

Kort gezegd: een cultuur die, bezien van het huidige standpunt mogelijk wat primitief was, die echter bouwkundig tot zeer hoge prestaties kwam en waarin architect en strateeg kennelijk steeds weer in een enkele persoon vertegenwoordigd waren.

Op mij maakt de bekende mayakultuur de indruk dat wij te maken hebben met een volk dat zijn oude kennis aan het verliezen is en deze alleen

nog bewaart in symbolen en overleveringen waarvan de werkelijke betekenis al lang vergeten is.

Als volk zijn de mayas echter belangrijker dan b.v. de inca's, die in feite een wildere en minder beschaagde stam zijn die in het rijk van de mayas aan de macht komen op ongeveer dezelfde wijze als de manchu eens in china.

Er is een grote fijnzinnigheid, kunstzinnigheid en beschaving dan b.v. bij de tolteken - die hun voorgangers kennelijk zozeer haten dat zij zelfs vele pyramiden nogmaals overbouwen.

Een volk dat in zijn tijd groot was, uitging van de gemeenschappelijke prestatie, een sterke hiërarchische structuur kende en waarin geleide volksstructuur en het bijbehorende ambtenaarschap een grote rol hebben gespeeld.

Hebt u commentaar?

x Door verschillende onderzoekers werd verwondering uitgesproken dat er in verschillende kamers en gangen geen roet te vinden was.

- De verlichting werd voornamelijk gevormd door braziers, waarin gloeiende houtskool was gestapeld. Hierbij komt weinig rook en roet vrij. Overigens was men niet gewend in donkere nachten lang op te blijven. De meeste vertrekken werden overdag door openingen in het dak van licht voorzien, kleine vensters komen eveneens veel voor.

x Ons tweede onderwerp:

DE VOERTUIGEN VAN DE MENS IN DE STOF EN IN DE GEEST

Laat ons beginnen het begrip voertuig te omschrijven. Ik meen hier onder te mogen verstaan een vorm - zij het kenbaar, zij het begrensde energie - die in zich het vermogen tot reageren en beseffen draagt, de mogelijkheid heeft tot "denken" en beschikt over een geheugen. Kunt u het hiermede eens zijn?

x Niet als het gaat om een stoffelijk voertuig.

- Dit geldt volgens mij ook wanneer het gaat om een stoffelijk voertuig. Want u begrenst uzelf t.a.v. de omgeving, sterker nog dan in de geest en wel ook door de wijze waarop u over die omgeving denkt. U bezit ook stoffelijk verschillende vormen van geheugen, een persoonlijk bewustzijn, denkvermogen en reactievermogen, eigen aan de stoffelijke structuur. Het menselijke lichaam is een voertuig met een geheel eigen structuur en daardoor eigene en soms zelfs zeer bijzondere eigenschappen die echter geen volledige uitdrukking zijn of kunnen vormen van het werkelijke ik zoals dit ook buiten de tijd bestaat.

Ik wil hierbij wijzen op de genetische kwaliteiten, het genetische of oelgeheugen waarin vaak fasen van het leven en bestaan van het voorgeslacht aanzig blijken te zijn. Bij onderzoek blijkt, dat het lichaam in vele gevallen zwakke herinneringen behoudt aan belevingen die behoren tot het bestaan van het voorgeslacht en ook vaak op grond daarvan komt tot een instinktieve oriëntatie t.a.v. de omringende wereld.

Dan is er een hersen of stoffelijke bewustzijn, dat in uw dagen voornamelijk zintuigelijk is georiënteerd. Dit laatste doet in het hersendenken de neiging ontstaan een deel van de fenomenen die behoren tot het werkelijke leven van het ego terzijde te schuiven als niet ter zake doende, onaanvaardbaar of zelfs te verdringen als niet werkelijk bestaand. In het laatste geval speelt hierbij een rol dat men geen zintuigelijke bevestiging kan verkrijgen en vreest, dat eigen zintuigelijke wereld, waarheid en rationaliteit hierdoor zullen worden aangetast.

Binnen dit stoffelijke voertuig vinden wij het astraal. Dit voertuig

kun je het beste omschrijven als een reeks van niet in atoombinding samengevoegde delen der materie, tot een tijdelijke eenheid samengevoegd door het gedachtenveld van de mens. Het verkrijgt daardoor een vorm die praktisch identiek is aan de voorstelling die men in de stof van zichzelf pleegt te hebben.

Dit voertuig kan onder omstandigheden zich losmaken van het stoffelijk voertuig waarbij het behoort, kan op afstand zich manifesteren en indien iemand de matrixvormende kracht van het denken voldoende beheerst is hij zelfs in staat de matrix te verdichten en daardoor a.h.w. tijdelijk een tweede ik te scheppen dat op betrekkelijk grote afstand van het eigen lichaam kan functioneren.

In deze gevallen hebben wij altijd weer te maken met de kracht van het levenslichaam, dat zo wordt genoemd omdat het een samenstelsel is van al die krachten welke leven betekenen - buiten het cellulaire leven om dan.

Het lichaam heeft dus een eigen leven in de materie, maar daarnaast bestaan er energien die b.v. in het lichaam circuleren op een bepaalde wijze. Zij worden opgenomen vanuit de omgeving en kunnen mogelijk nog bij hun werking in het lichaam het beste als een soort bioelectriciteit worden aangeduid. De kracht kan echter ook onafhankelijk van het lichaam enige tijd als veld blijven bestaan.

Dit levenslichaam kan wel het astraal zowel als het stoffelijke lichaam van energie voorzien, maar kan daarnaast soms putten uit de energiereserves van het lichaam door b.v. het zenuwstelsel af te tappen. In dit geval toont het lichaam een reeks kleinere pulsaties die uiteindelijk in een verstarring, een catatonie zullen uitmonden.

De ontnomen energie kan door het levenslichaam aanvullend gebruikt worden om andere projecties van het ik waarin materie aanwezig is van extra krachten te voorzien. Waaronder dus het astraal lichaam.

Omdat het astraal in zijn vorm gemeenlijk identiek is met de vorm van het lichaam waarbij het behoort wordt het ook wel eens dubbel genoemd en in een bepaalde projectievorm soms als etherisch dubbel aangeduid. Waarbij zij opgemerkt, dat deze laatste benaming niet een geheel juiste is.

Het werkelijke etherische lichaam, dat niet een dubbel van het stoffelijk lichaam zonder meer is is een werkelijk voertuig, dat het beste omschreven kan worden als zuivere energie welke echter aan de buitenkant een voortdurende weerkaatsing kan vormen van alle energie die van buitenaf komt. Hierdoor begrenst het voertuig zich t.a.v. de omgeving en heeft zo ook de mogelijkheid in zich bepaalde herinnerings en impulswaarden langere tijd te behouden. Het kan niet geheel apart bestaan, evenmin als het astrale lichaam, want het heeft de energie van levenslichaam en stof nodig om in stand te blijven.

Zolang dit etherisch dubbel echter bestaat, dit afzonderlijke lichaam, kan een groot deel van het bewustzijn van het ik, zowd in de stof als mogelijk een andere sfeer daarin geprojecteerd worden.

Uittredingen in astraal of etherisch voertuig komen vaak voor en zijn niets anders dan een tijdelijke verplaatsing van een deel van het bewustzijn in een ijl en gemeenlijk zintuigelijk niet waarneembaar voertuig naar plaatsen waar het stoffelijke ik zich niet bevindt.

Verder zijn er nogal wat geestelijke voertuigen, die moeilijker te onderscheiden zijn, zeker wanneer men mede de aard daarvan wil aangeven. Het laagste daarvan noem ik dan maar een gedachtenvoertuig. Wij hebben hier te maken met kracht die t.a.v. de omgeving wel begrensd, maar in zich amorf, dus wezenlijk vormloos is.

Het voertuig bevat echter een mogelijkheid tot beseffen en denken en het denken daarin is mede bepalend voor de vorm die het t.a.v. de buitenwereld aanneemt.

Daarnaast is dit denken ook aansprakelijk voor de relatie die met die buitenwereld of delen daarvan zal worden aangegaan.

Dergelijke vertuigen treffen wij b.v. aan als de "bewoners" van sferen als zomerland en schemerland. Hier ziet het ik zichzelf gemeenlijk nog steeds in een vorm die aan de stof of een fase van het eigen stoffelijke bestaan gelijk is. Het projecteert zich naar anderen in die vorm en is bovendien geneigd alle verschijnselen en indrukken die van buitenaf op dit voertuig toekomen te herleiden tot herinneringsbeelden die in dit voertuig reeds aanwezig zijn.

Om een voorbeeld te geven: veiligheid wordt vertaald als "huis", bedreiging kan vertaald worden als demon, maar ook als "storm". Hoe je dus dergelijke invloeden ervaart ligt grotendeels aan de vraag, wat je zelf bent.

Op deze wijze ontstaan werelden, die in feite alleen maar als telepathische begrippen aanwezig zijn. Een "wereld" is dan een gemeenschappelijk gedeelde illusie waaraan vele van dergelijke voertuigen deel hebben. Een ieder draagt dan aan het gemeenschappelijke beeld het zijne bij om er een betrekkelijk compleet geheel van te maken.

Opvallend is dat in vele gevallen hierdoor varianten ontstaan van zaken die men in de stof reeds gekend heeft en mooi of begeerlijk achtte. Voorbeeld: men ziet in zomerland bloemen. Zij wijken enigszins af van de bloemen die je op aarde kunt aantreffen, maar hebben toch een gelijkenis met aardse gewassen. Men kent er meer kleuren. Logisch, want men is voor meer verschillen gevoelig en deelt die gevoeligheid met anderen, die op aarde een wat afwijkende kleurconceptie kenden. Er zijn dus gezien de vele deelnemers veel meer kleurvoorstellingen aanwezig, die dan door de gemeenschap gezamenlijk als een feit worden aanvaard.

Maar alweer: er is sprake van een kleurenscale die in feite aards van oorsprong is en daarom zal liggen tussen de uiterste kleuren en waarden van rood en blauw, zoals die op aarde voorkomen. Het is goed je dit bij uittradingen in of contacten met "zomerland" te realiseren.

Ga je verder dan kom je in een wereld, die qua vormbesef veel vager is. Wij noemden dit de wereld van klank en kleur tot Philips deze aanduiding ging gebruiken. Ik weet echter niet goed, hoe je deze fase van bestaan aan moet duiden zonder in lange omschrijvingen te vervallen.

Het is een wereld van verschillende trillingen. De behoefte signalen van buitenaf in herinneringsbeelden te vertalen is hier in het voertuig dat op dit niveau pleegt te bestaan minder sterk aanwezig.

Het gevolg is dat men de signalen die men ontvangt veel minder vervoimt en onderdrukt. Het gevolg is een wereld vol nieuwe betekenissen en erkeringen die in stoffelijke termen maar moeilijk te omschrijven is. De positie van het ik kan men nog het beste vergelijken met die van een lid van een groot orkest dat, zijn eigen instrument spelende, dit wel in de allereerste plaats hoort, maar gelijktijdig zich beseft als deel van het orkest en ook de klanken van dit orkest ondergaat, zo deel hebben- de aan een totaliteit.

De omvang van het geheel waarin je opgenomen bent kan vooral in het begin nogal uiteenlopen. Geestelijk gezien heeft dit bestaan een groot voordeel: het is niet meer een kwestie van zoeken naar een wereldvoorstelling om dan de anderen met die voorstelling te konfrontereren, het is eerder een uiten van je persoonlijke mogelijkheid en een poging het ik zo te zien in verband met een gehele reeks van andere soortgelijke mogelijkheden.

Er komt dan ook in dit soort werelden meer en meer een wereldomvattend leerproces op gang waarbij je eigen betekenis leert afwegen in relatie tot al het andere wat je erkent.

Daarna komt er een tijd waarin de onderscheiden die je tot nu toe hebt gemaakt gaat zien als minder belangrijk. De wereld vereenvoudigt zich

aan de ene kant, intensifieert zich echter voor je aan de andere kant. Delen van het oude voertuig worden afgestoten. Wij leven dan in de wereld die wij wel eens aanduiden als de wereld van de kleuren. De lichtende kleuren ook wel.

Je hebt hier nog wel degelijk te maken met een wereld die grenzen kent. Dit zijn de grenzen van eigen mogelijkheid en bewustzijn. Maar aan de andere kant een wereld, waarin voortdurend hoofdzaken worden erkend en de neventonen, de details, niet meer meetellen. Hierdoor kun je een grotere reeks kontakten aanvaarden.

Want waar je eerst hebt zitten vechten over de betekenis die je zelf hebt t.a.v. een ander gaat het je nu alleen nog maar om de mogelijkheid tot samenwerking met die ander ongeacht mogelijke verschillen.

Van hieruit kom je dan in de werelden die wij plegen te omschrijven als het witte licht. Dit zijn werelden die in feite in menselijke termen of zin niet omschrijfbaar zijn. Je zou't kunnen stellen dat hier sprake is van energie die door een soort osmose voortdurend de wereld buiten zich in zich opneemt en verwerkt en toch gelijktijdig een persoonlijk besef blijft behouden van elk proces dat zich in het ik afspeelt.

Ga je nog verder dan kom je in het onomschrijfbaar terecht. Als mens zou je hoogstens kunnen zeggen: het ikbesef wordt hier grotendeels geabsorbeerd door een groter geheel maar blijft zich nog voldoende als ik functioneren om zich met lagere voertuigen als deel van dit geheel te kunnen manifesteren.

Zoek je naar een voorbeeld waarin het wezen en de relatie op dit vlak wordt uitgedrukt dan kun je het beste denken aan een lichtbron en een straal licht die daarvan uitgaat.

Elk van de door mij omschreven gebieden kent aan eigen voertuig, vaak tot stand gekomen door het afstoten van bepaalde delen van een lager voertuig. Zoals u bemerkt zult hebben heb ik mij niet de moeite gegeven elk van die voertuigen afzonderlijk met namen aan te duiden. Ik meen ook niet dat dit nodig is.

Ik weet, dat er mensen zijn die zeer sterk die voertuigen te differentiëren en dan uitroepen: elke fase die u hebt genoemd omvat meerdere voertuigen. Dat kan men zo wel stellen, maar vechten wij in dat geval niet meer over mogelijke kwaliteiten dan over werkelijkheden?

De essentie van het bestaan ligt in het ervaren daarvan. De hoofdtappen van het ervaren heb ik gegeven en daarbij ook gepoogd aan te geven wat het ik in een dergelijke situatie is. Dus: wat de kwaliteiten zijn waardoor het ondanks het vervagen van vele verschillen toch nog als ik blijft functioneren.

Bij dit alles blijft voor ons het raadsel bestaan vande werkelijke kracht, waardoor of waaruit al die voertuigen en werelden bestaan. De vorm die deze kracht aanneemt is vanuit ons standpunt vaak zeer verschillend: in de stof is het o.m. de bindende kracht waardoor het atoom in standgehouden wordt ondanks de baansprongen van de electronen. En wel in eigen gewicht, met de eigen eigenschappen en betekenis.

Er is in feite sprake van een voortdurende correctie bij evenwichtsverschuivingen. Op een soortgelijke wijze corrigeert een kracht in ons een innerlijk evenwicht, waardoor wij ons van ons ego bewust blijven ongeacht de veranderingen van voertuig en wereldrelatie die wij ervaren.

De vormen die hierbij op kunnen treden zijn in feite aanpassingen van ons eigen wezen, onze eigen kern, maar wij noemen die dan " onze voertuigen in de geest".

De basis van elk voertuig is het daarin zetelende besef, dat zichzelf erkent als zijnde verschillend van al datgene wat buiten de grens van hetgeen dat ik heet bestaat.

Ten laatste kan ik zeggen dat er waarschijnlijk een ogenblik komt waarin het ikbesef zover doorbroken wordt dat het ik niet meer verder bestaat als een zelfstandige eenheid. Maar dit is voor mij, zo goed als voor u, een theorie.

Men stelt verder wel t.a.v. dit punt: wij allen zijn een deel van één en dezelfde oerkracht. Als deel van die kracht functioneren wij voortdurend, zijn steeds daarvan afhankelijk en in alle processen van bestaan is tussen die kracht buiten ons en het deel daarvan in ons een wisselwerking. Maar, zo stelt men verder, de in ons tijdelijk afgezonderde oerkracht zal eens weer een geheel vormen met de oerkracht waaruit zij is ontstaan.

Het denkbeeld waardoor de afzondering tot standkwam, zo gaat men verder, blijft dan als deel van het totale bewustzijn in de oerkracht aanwezig zonder echter zich als afzonderlijk deel daarvan nog te willen of te kunnen manifesteren.

Zoals gezegd, dit is theorie. Ik heb echter geprobeerd u een redelijk overzicht te geven en meende daarbij deze theorie niet buiten beschouwing te mogen laten. Degenen die nog wakker zijn gebleven kunnen nu hierover hun vragen stellen.

x Kunnen meerdere voertuigen gelijktijdig ervaren worden?

- Meerdere voertuigen als zodanig kunnen nooit gelijktijdig ervaren worden. Het ik ervaart zichzelf altijd als eenheid. Maar het ik kan als besef wel soms meerdere werelden gelijktijdig ervaren. Elke wereld wordt daarbij zeker ook bepaald door de aard en mogelijkheden van een voertuig, dat ded uitmaakt van het ik.

Wat inhoudt, dat er ergens diep in ons een besef bestaat waarin meerdere voertuigen gelijktijdig als bepalend voor het bestaan en de werkelijkheid kunnen worden beschouwd. Het ervaren kan dan ook soms meerdere van die werelden gelijktijdig - en als een eenheid - beleven.

Voorbeeld: je loopt met je voeten op de aarde, bent je daarvan bewust en ziet toch gelijktijdig met je ogen een geestelijke wereld. Je kunt omgekeerd in een geestelijke wereld vertoeven en je toch bewustblijven van het gebeuren op aarde en mogelijk je ook nog bewust zijn van de werkingen en waarden van een hogere wereld die je nog niet geheel kunt begrijpen, waaruit je echter wel steeds flarden ontvangt en mogelijk zelfs zo nu en dan krachten ontleent.

Die mogelijkheid bestaat dus wel.

x Bedoelt u met de kern van het wezen de ziel?

- Ziel is een term die hiervoor wel wordt gebruikt. Maar dan moeten wij eerst het begrip ziel netjes definiëren, want er zijn mensen die de ziel zien als zeg maar het bewustzijn van het ik, de geest. Wij echter gebruiken dit wordt om de kern van het ego aan te duiden, de goddelijke kracht waardoor daaromheen het bewustzijn kan ontstaan dat wij de geest noemen.

Er zijn zoveel formuleringen mogelijk. Men kan zeggen: wij zijn deel van God zoals alles deel is van God. Waarbij wij de oerkracht dan dus God noemen. Maar dat is een kwestie van aanduiden, niet van begrijpen. Want god is even onbegrijpelijk als het denkbeeld van een oerkracht.

U ziet dat het vaak een kwestie is van namen geven. Ik heb soms het gevoel dat mensen dergelijke namen vooral gebruiken om zich van de feiten, van de werkelijkheid van hun bestaan min of meer te vervreemden.

Wanneer ik mensen hoor spreken over God b.v. zo spreken zij daarover als een afzonderlijk bewustzijn dat misschien superieur is aan de mens maar toch ook vergelijkbaar blijft met die mens.

Daarbij vergeten zij dat b.v. in het oude testament staat dat er in den beginnen niets was. Alleen het woord was en het woord was God. M.a.w.: de eerste uiting is het enige voorstelbare dat wij nog god kunnen

noemen. Wanneer men dan ook zegt, dat alles daardoor in stand wordt gehouden mag men niet ontkennen dat dit betekent dat alles dus daaruit ook is opgebouwd. Dat de zelfstandigheid die het woord bezit en daarmee de schepping dan maar zeer betrekkelijk zal zijn. Want wanneer het woord terugkeert tot de spreker zal al het andere, de gehele scheping daarmee eveneens verdwijnen.

Daarom ben ik erg voorzichtig in mijn formuleringen en vermijdt ik wanneer het even kan het met vele sentimenten beladen woord God en gebruik liever het woord oerkracht, dat gelijke betekenis heeft maar niet zo beladen is met menselijke gevoelens en speculaties.

Niet, dat ik het bestaan van God dus ontken. Maar ik ontken wel de waarachtigheid van het godsbeeld dat de mens zich heeft geschapen om zo een rechtvaardiging te vinden voor zijn eigen onevenwichtigheden. Vergeef mij de laatste opmerking.

x Autos en dergelijke voertuigen kunnen botsen. Is dat ook mogelijk tussen voertuigen in meer geestelijke zin?

- Natuurlijk. Mensen botsen ook met elkaar. Ik geloof zelfs dat de mens het meest botsende autotje is van de gehele kosmos. Want zelfs wanneer wij de bijbelverhalen letterlijk nemen blijkt daaruit reeds, dat de botsingen begonnen zijn met Kain en Abel en sindsdien nooit meer zijn opgehouden.

Strijd bestaat overal. De grote moeilijkheid wanneer je eenmaal het niveau van de geest hebt bereikt is echter wel, dat het verdringen van feiten of eigenschappen - iets wat de oorzaak is van de meeste botsingen - niet meer mogelijk is. Ofwel je moet jezelf geheel ontkennen of een groot deel van jezelf en kunt daarop geen beroep meer doen en kunt daarmee dan ook niet meer werken, ofwel je moet jezelf geheel aanvaarden zoals je werkelijk bent. Maar die zelfaanvaarding impliceert dan ook de aanvaarding van elke voor u kenbare ander.

Er bestaat wel iets wat men poëtisch de strijd tussen licht en duisternis pleegt te noemen. Maar het duister is juist datgene wat zichzelf ontkent.

Over het duister kun je zeggen dat het de ordening is die zichzelf niet als zodanig wil aanvaarden en daardoor probeert zoveel delen van het ik te verliezen, dat men weer identiek wordt in wezen met de chaos.

O hemel, dat was wat ingewikkeld? Ik zal proberen het eenvoudiger te zeggen: de duisterling verliest steeds meer delen van zichzelf maar wordt daardoor ook steeds meer beheerst door alles wat er rond het ik is. Want je kunt niet gelijktijdig een eigenschap ontkennen en gelijktijdig daarvan gebruik maken tegenover anderen met alle reacties en wisselwerkingen die daarmee gepaard plegen te gaan.

De ontwikkeling in het duister is dus een wezen een zelfnegatie, een teruggaan naar nul zover besef en beheersing daarbij betrokken zijn.

In het licht ga je juist de andere kant op en zoek je juist naar een steeds verder grijpend besef. Je bouwt dus a.h.w. de ordening in jezelf en je relatie met de werkelijke ordening buiten jezelf steeds verder op.

Dan kunnen die twee niet wezenlijk met elkander in strijd zijn, maar voor ons vormen zij elkanders tegenstelling. Wanneer zij elkaar ontmoeten dan zal het licht voor ons zichzelf handhaven en zo de chaos ontkennen, maar de chaos zal proberen het licht teniet te doen om zichzelf in de illusie van ongevormdheid te kunnen handhaven.

Dit kun je als botsing of strijd beschouwen. Dit bestaat dan ook op elk niveau van bewustzijn, zelfs op persoonlijk vlak in de minder lichte of meer duistere sferen. Door eventuele binding aan of schuld t.a.v. een ander volgens eigen besef te erkennen zou men zich immers zover bloot geven.

Daarom zoekt men schuld te vinden bij de ander. Want wanneer men de ander dit beeld op kan dringen is immers de eigen schuld uitgewist, van geen werkelijk belang meer. Zolang allen schuldig zijn, heeft schuld geen betekenis. De poging om anderen dit gevoel van schuld te geven kan men dan ook volgens mij zien als de enige werkelijke strijd tussen geestelijke voertuigen.

Verder heeft een ieder van ons die terugkeert naar de materie zijn eigen voorgeschiedenis. Spreken met de mens betekent voor ons dus terugkeren naar de beperkte menselijke communicatie. Om dit te kunnen doen ga je in meerdere of mindere mate terug naar je eigen laatste stoffelijk ik zoals je je dit nog vaag herinnert of levert je over aan de ik-persoonlijkheid zoals die in het onderbewuste van een medium tot uiting komt. In beide gevallen ben je beperkt.

Wanneer je dan meer zoudt willen uitdrukken dan met deze inhouden mogelijk is komt er inderdaad een botsing. Die is dan voor het medium en ook voor ons minder aangenaam en het resultaat is dan voor het publiek meestal onbegrijpelijk. Duidelijk?

x Kun je stellen dat naarmate je geestelijk verderkomt botsingen meer en meer uitgesloten raken omdat je allen in dezelfde richting gaat?

- Wanneer autos met verschillende snelheid zich in dezelfde richting bewegen is nog steeds een botsing mogelijk. Zo ook bij ons. Maar als allen gelijkgericht zijn in doel en tempo, zal een dergelijke mogelijkheid niet meer bestaan.

Wat er op neer komt dat naarmate je in beleven en streven harmonischer bent voor jou botsingen minder waarschijnlijk en mogelijk worden. Ofschoon er zelfs dan situaties mogelijk zijn die door jou niet meer als geschil of botsing worden ervaren, maar die een lager bewustzijn vanuit eigen standpunt nog steeds als zodanig zal omschrijven...

x Op aarde zijn botsingen noodzakelijk, alleen zo leer je jezelf en anderen beter kennen. Ervaring.

- Niet geheel onjuist, maar het kan voeren tot een gevaarlijke filosofie. Er zijn ook mensen die stellen dat de mensheid oorlog nodig heeft omdat er zonder oorlog geen sprake zal zijn van vooruitgang.

En toch heb ik nu meerdere malen kunnen kostateren dat de z.g. vooruitgang dank zij een oorlog alleen maar een achteruitgang van de menselijkheid van de mensen betekent.

Ik meen dat het in wezen belangrijk is dat je probeert de ander te aanvaarden zoals deze is en de gelijkheid van denken of streven zover die aanwezig is ook nadrukkelijk weet te aanvaarden. Daardoor zul je al datgene in de ander wat voor jou misschien niet direct aanvaardbaar is toch beter leren aanvoelen.

Dat is geen feitelijke botsing, een benadering die geen confrontatie inhoudt. Confrontatie betekent een je lijnrecht opstellen tegenover de ander, dus als diens tegenstander. En dat is onder mensen en geesten het meest fatale wat je kunt doen. Je moet in tegenstelling juist zoeken naar de synthese: naar een zo groot mogelijke eenheid. En deze dien je altijd weer te baseren op hetgeen je met de ander gemeenschappelijk hebt.

Ik geloof dus niet, dat botsingen onvermijdelijk en noodzakelijk zijn in het stoffelijke bestaan. Wel ben ik geneigd toe te geven dat botsingen voor mensen onvermijdelijk zullen zijn zolang de mens nog niet ontkomen is aan zijn wat puberale benadering van het bestaan, waarbij hij zijn eigen macht en betekenis ten koste van alles probeert uit te drukken.

Dit laatste is overigens zeker geen verwijt aan de mensheid of een negatieve benadering daarvan. Want ook de grootste denkers van de mensheid zijn eens pubers geweest.

x U noemde zomerland, het witte licht en steeds hogere sferen. Tot in welke sfeer zal een geest reïncarneren?

- Dat is moeilijk te beantwoorden. Er zijn natuurlijk werelden, belevingen die voor ons, zoals wij nu zijn, onbegrijpelijk blijven. Maar sprekende uit de ervaring kun je wel stellen dat vanuit elke wereld waarin voor het ik nog enige verbondenheid met de mensheid bestaat iets kan zijn waardoor je besluit te reïncarneren.

Hoe hoger je bewustzijn, hoe bewuster je inkarneert en een bepaald doel nastreeft. In lagere sferen als b.v. zomerland, waarin de mensvoorstelling nog een grote rol speelt, zal de drang tot inkarneren vaak voortkomen uit een besef van onvermogen eigen bewustzijn in de geestelijke wereld uit te breiden. In dergelijke gevallen is het inkarneren dus in feite een vlucht voor eigen onvermogen.

Daartussen liggen verschillende trappen. Eerst op het ogenblik dat de mensheid niet meer als een afzonderlijke eenheid wordt ervaren maar gezien wordt als een enkel facet van een groter geheel houdt naar mijn mening de mogelijkheid als mens te reïncarneren eveneens op.

x Wil je zelf inkarneren en gaat dat bewust, wordt dat van hoger hand geregeld, gaat het na een bepaalde tijd?

- Het wordt niet dwingen van hogerhand geleid. M.a.w.: men kan wel proberen condities te scheppen waardoor je eerder vrijwillig inkarneren zult, maar geeft je nooit een dwingend bevel of een dwingende opdracht. Dit geldt zowel voor duistere als lichtende werelden.

De inkarnatie zelf kan uit een doelbewust streven voortkomen: je wilt een bepaalde taak op aarde afmaken b.v. Daartoe heb je een stoffelijk voertuig nodig, dus inkarneer je.

Het is natuurlijk ook mogelijk, dat je wereld voor jou onaanvaardbaar is of wordt. Heb je nog enig contact met de aarde dan besef je al snel, dat een patstelling in de toch wel erg subjectieve wereld van de geest sneller doorbroken kan worden door een terugkeer naar een wereld waarin je altans schijnbaar met meer objectieve waarden te maken zult krijgen.

Je vlucht dan in feite naar de stof om een uitweg te vinden uit de frustraties die je in de geest hebt ervaren, frustraties die je een verdergaan zeer moeilijk of zelfs onmogelijk schijnen te maken.

Wanneer dit plaats zal vinden is niet te zeggen. Iemand die in een duistere wereld leeft zal m.i. bij erkenning van de mogelijkheid tot inkarneren zich heus niet afvragen waar hij terecht gaat komen. Die zegt eenvoudig God zegen de greep.

Zo iemand zal dus een toevalsinkarnatie maken. Iemand die echter uit zomerland komt zal gemeenlijk een voorstelling hebben van de tekorten die hem frustreren. Zo iemand zoekt naar een omgeving en zo mogelijk ook naar een voertuig waardoor die frustraties opgeheven kunnen worden.

Is men redelijk bewust, dan kiest men gemeenlijk voor een bepaald milieu en een voertuig met bepaalde potentiële mogelijkheden.

Iemand die een taak wil vervullen zoekt het daarvoor meest perfecte voertuig. Dan wordt niet alleen gelet op omgeving en genetische eigenschappen die gezien het doel aanvaardbaar zijn, maar wordt bij de zeer bewusten gezocht naar een zeer bepaald ouderpaar in een omgeving die beantwoordt aan het beeld van de taak die hij in zich dan reeds kent. Eerst wanneer dit alles voor 100% of 99.99% bereikbaar is kiest hij en inkarneert hij.

Uit de aard der zaak zijn vele fasen tussen de genoemde mogelijkheden aanwezig. Maar nooit is er dus sprake van iemand met gezag die dwingend zegt, dat je dit of dat voertuig maar hebt te nemen of zelfs maar, dat je op dit tijdstip dient te inkarneren.

Raaf is wel te krijgen, maar dat doet dan eerder denken aan iemand die aan het station aan iemand vraagt: hoe kom ik naar scheveningen?

Het antwoord zal vaak luiden: u kunt deze bus nemen, maar er zijn nog die en die tramlijn ook, dus zoekt u zelf maar uit: hoe wilt u reizen en waar wilt u het liefste uitkomen? Maar dan ben je het nog altijd zelf, die in moet stappen na een keuze gemaakt te hebben en die voor de rit moet betalen. Want doe je dat niet, dan kom je niet verder.

x Is het dan niet zo dat de geest geleid wordt door de intelligentie in de ziel?

- Heeft een ziel intelligentie? Het is een vraag. Wij hebben een bewustzijn. Nu nemen wij wel aan, dat er buiten de tijd - dus in de eeuwigheid - een beeld van het ik aanwezig is waarin alle fasen die wij beleven reeds te samen en in volledige harmonie aanwezig zijn.

Wanneer u meent, dat vanuit dit ik een leiding voortkomt, zo kan ik alleen antwoorden dat het dan toch een onbewuste of onderbewuste neiging is, die ontstaat en zeker geen leiding of keuze waarvan wij onszelf bewust zijn.

Zuidt u willen stellen buiten dit alles om: in ons bestaat een goddelijke kern die ons zegt wat te doen zo acht ik dit niet geheel juist. Want deze kern zegt ons niet wat wij te doen hebben, maar schept in ons wel een beeld waaraan wij bewust of onbewust proberen te beantwoorden.

x onbegrijpelijke vraag.

- Mag ik antwoorden met een soort gelijkenis? U heet en bent Nederland. U hebt een wegnnet. Uw besef zou alle belangrijke provincies en hoogsteden van die provincies moeten kennen.

Zonder dit weet u niet, wat nederland is, wat u bent. U kunt dan b.v. uw tocht beginnen in Groningen, in Haarlem of in Maastricht. Of een andere stad indien u dit verkiest. Wanneer u eenmaal in de eerste stad bent zult u ontdekken, dat er zeer vele wegen zijn, die naar een andere stad kunnen voeren. Uw keuze mogelijkheden zijn groot, zeker wanneer de volgorde waarin u de verschillende steden en provincies moet leren kennen niet vastligt.

Dit betekent dat er dan zeer vele keuzemomenten zullen zijn die bepalend zijn voor de wijze, waarop je je ik zult leren kennen. Je kunt wel zeggen dat het land met zijn wegnnet, indeling van provincies e.d. door God gesteld is. Dat is dus de werkelijkheid.

Maar wij kennen dit geheel nog niet. Wij reizen in dit eeuwige ik en al wat wij weten omtrent dit land noemen wij ik. U zegt in feite: God leidt ons. Ik zeg: God heeft onze wegen, onze keuzemogelijkheden, voor ons wel bepaald maar laat het aan ons over hoe wij dezen willen gaan.

Van belang hierbij is het feit, dat wij dit gehele en eeuwige ik niet kennen. Wij kunnen niet weten wat wij zijn voor wij onszelf geheel hebben leren kennen. Ten laatste dient men te beseffen dat ook al weten wij precies hoe wij zijn, dit nog niets verandert aan het feit dat wij zijn wat wij zijn.

Daarom lijkt het mij vanuit ons standpunt altijd weer onverstandig te redeneren vanuit die God die wij niet kennen en te stellen dat Hij ons zal geleiden naar onze bestemming. Ik zeg liever: de onbekende Kraacht geeft mij de mogelijkheid steeds beter te weten wat ik ben. Eerst wanneer ik mijzelf geheel en bewust ben besef ik mijn wezen en ken daarmee mijn bestemming zowel als de zin van mijn bestaan.

U ziet, dat ik een andere benadering gebruik. Ik heb n.l. nogal wat bezwaren tegen mensen die vanuit God redeneren. Er zijn heel wat mensen die steeds weer roepen dat God goedheid is en liefde, zodat wij ons moeten overgeven aan die God. En als je dan ziet wat zijzelf er van brouwen

is het inderdaad om van over te geven.

Want zij vergeten dan één ding: Je bent zelf. Alles wat je bent en kent, de wereld waarin je leeft, is uit God. Er is niets uit de duivel. Want indien wij iets aan de duivel toeschrijven delen wij alles in twee delen en er kan volgens mij maar één werkelijke God zijn.

Als er twee goden zijn is geen van hen voor mij een ware God. Ik zelf redeneer dan ook als volgt: Ik ken alleen datgene wat ik bewust ben en moet naar beste weten en kunnen vanuit mijzelf streven en handelen. Of dit beantwoordt aan hetgeen ik in God ben weet ik niet. Maar dit ben ik bewust. Ik kan niet anders. Ik zoek mijzelf te kennen zover mij dit nu mogelijk is en te werken in overeenstemming met deze erkenning. Hierin ligt voor mij de mogelijkheid tot verder gaan en zo zal ik ooit mijzelf werkelijk kunnen kennen.

Ik ben de zuil tussen de twee zuilen. Maar eerst wanneer deze zuil zich boven de beide anderen verheft wordt de schijn van werkelijkheid doorbroken en maakt de kroon plaats voor het licht. Wat wel weer een duistere uitspraak zal zijn voor allen die niet voldoende weten van de levensboom.

Maar goed. Wij kunnen natuurlijk zeggen dat iets zonde is. Maar dan moeten wij niet zeggen dat het zonde is omdat het tegen de wil van God ingaat, want dat weten wij eenvoudigweg niet. Dan moeten wij zeggen dat iets zonde is omdat het ingaat tegen ons beste besef van onszelf.

Wij kunnen wel zeggen dat iets een deugd is. Maar kan er in God een deugd bestaan? Ik geloof het niet. In God bestaat naar ik geloof alleen maar werkelijkheid.

Maar dan kan hetgeen ik deugd noem alleen maar de bevestiging zijn van datgene wat ik in mijzelf als juist en goed erken. Dan is mijn keuze van leven, denken, werken als mens of als geest alleen maar afhankelijk van de vraag in hoeverre ik de moed heb mijzelf te kennen voor hetgeen ik waarlijk ben en in hoeverre ik de moed heb om te streven naar een beter en juister mijzelve zijn.

Misschien is dit voor u toch de moeite van het overdenken waard. U ziet het alweer: je stelt soms een vraag en dan krijg je een antwoord waar je ook niet onmiddellijk raad mee weet. Maar toch was al wat ik zeide eerlijk gemeend.

Mogelijk vindt u het diepzinnig. Maar diepzinnigheid komt gemeenlijk voort uit de afwezigheid van de vele oppervlakkigheden die het je eenvoudiger maken zelfs het ondeelbare in te delen.

Je kunt natuurlijk wel alles in hokjes en vakjes in gaan delen. Maar is dit reeel? Wanneer men mij zegt dat de macht van de Christus en de wijsheid van de H. Geest zich openbaren in de paus zo ben ik bereid, deze stelling te aanvaarden. Maar zodra men zegt, dat dit meer is dan in elke andere mens die oprecht probeert zijn God te dienen zo ontken ik de waarheid daarvan. Want dat zou niet rechtvaardig zijn, dat zou niet stroken met mijn beeld van de wereld. Een ander kan dan zeggen dat ik volgens hem ongelijk heb, maar dat is dan een kwestie van zijn wereldbeeld. Het past in ieder geval niet in het mijne.

oals er mensen zijn die menen dat de ene of de andere partij uw land weer uit het slop zal kunnen helpen. Ik van mijn kant voel niet veel voor die partijen en al die deskundigheid. Ik stel mijn hoop liever op mensen ~~zet~~ gezond verstand. Want in mijn wereld is dat belangrijker voor de mensheid dan charisma, programmas enz.

Men zal zeggen, dat ik het niet begrijp. Toch heb ik wel degelijk begrip voor zaken als politieke haalbaarheid, de wijze waarop je verkiesbaar moet zijn, de carrière ook die er vaak mee verbonden is. Ik begrijp het allemaal wel. Maar moet ik het daarom dan ook maar zonder meer aanvaarden?

Is het dan noodzakelijk mij aan de deskundigheid van de deskundigen over te leveren omdat zij als zodanig erkend zijn en mag ik niet beseffen dat zij juist door hun deskundigheid op het ene gebied op andere gebieden geheel blind zijn geworden, zodat ik hen onbepaalde macht moet geven?

Het is moeilijk, maar je moet altijd weer een keuze doen. Wanneer wij spreken over voertuigen zullen er heel wat mensen zijn die zeggen: wat moet ik daar nu mee aan? Wel, mogelijk helpt het u in bepaalde omstandigheden een keuze te doen.

Wanneer u uit kunt treden, wees er gelukkig mee en beseff wat je doet. En kun je het niet? Betreur het dan ook niet. Want het gaat er niet om in welke wereld je je nu toevallig bewust bent, het gaat er om hoe u leeft in de wereld zoals u zich daarvan en van uzelve bewust bent.

Het gaat er niet om opeens op te stijgen naar de hoogste sferen en werelden om daar, al dan niet begeleid, rond te dartelen. Trouwens, al bevindt je je tussen de "hoogste goden", wat heb je daar dan nog aan? Want goden roddelen op hun niveau kennelijk even goed als uw burens op het hunne.

Kijk, wanneer je al wilt streven, dan gaat het niet om in betere kringen te komen, maar om een beter mens te worden. En dat kun je op elke manier.

Men heeft ons wel eens kwalijk genomen dat wij de mensen hebben voorhouden: beste luitjes, of je nu in ons bestaan gelooft of niet maakt niets uit. Daar kom je later vanzelf wel achter. Maar of je in je wereld contact met die wereld, vrede, inzicht in de wereld ook kunt vinden, dat interesseert ons.

Waarop ons werd voorgehouden: wij komen hier juist om hogerop te komen. Maar je kunt niet werkelijk hogerop komen. Je kunt alleen je bewustzijn uitbreiden zodat je wereld groter wordt, je ik bewuster en omvattender wordt.

Daarom aan het einde van dit betoog een troost voor hen, die dit een te zware preek gevonden hebben: zolang je wat je bent ook zo goed mogelijk bent en probeert te blijven zonder de dingen te doen op kosten van anderen, kom je vanzelf wel verder.

En wanneer je al het hoogste bewustzijn bezit, maar niet in staat bent om dat zodanig te gebruiken, dat je zelf er een weergave van wordt, hebt je nog niets bereikt.

Dus blijf maar gewoon uzelf. Erken maar rustig wie u bent met al uw deugden en fouten. En leef dan naar je overtuiging, geloof wat je wilt doe wat je meent te moeten doen. Maar probeer wel uzelf steeds duidelijker te zien en laat nooit uw gezichtspunt door een geloof, een leer of wetenschap vertroebelen.

Probeer de waarheid omtrent jezelf zo goed mogelijk te beseffen en probeer dan jezelf te zijn in de wereld zo goed je maar kunt. De rest komt dan vanzelf.

Zoals een collega van mij eens heeft gezegd: wij zijn op weg. Persoonlijk vond ik het een plagiaat van Martin Luther King. Wat ik maar wil zeggen: wanneer wij al op weg zijn, zo is het belangrijkste van alles toch wel dat wij door blijven lopen. Anders komen wij nergens terecht.

Zo is het met je leven ook. Ga voort, probeer steeds te weten wie en wat je bent, wat je kunt en ga door. Want alleen degenen die steeds weer weigert voort te gaan en zekerheden eist leeft van de ene frustratie naar de andere en zal ook geestelijk geen stap opschieten.

Verdergaan is een proces, waarbij zowel het uiterlijk als het innerlijk, zowel de geest als de stof een rol spelen. Want wanneer je op aarde leeft kun je die twee niet losweken van elkaar.

Zo, dat was de preek. Mogelijk heb ik u even moed ingesproken en denkt u, wanneer u naar uzelf kijkt: nou, eigenlijk valt het nog best mee.

"Ik had nog slechter kunnen zijn" dinkt u dan. En daarin hebt u volkomen gelijk. Maar u had natuurlijk beter kunnen zijn ook. En misschien is dat dan iets om toch nog naar uit te kijken.

Indien u daarnaar zoekt wens ik u veel sukses. In ieder geval wens ik U veel vrede in uzelf en kracht en sterkte wanneer u weer eens met uzelf en de wereld geen raad weet.

Ten slotte nog dit: onze onderwerpen zijn er om te overdenken, niet om ze zonder meer te aanvaarden.

Goeden avond.

—0—0—0—0—0—0—

Goeden avond vrienden.

Ik mag het woord nemen nadat mijn voorganger de meeste zinnen en tijd al gebruikt heeft. Ik moet dus kort van stof zijn. Welk punt wilt U nog aansnijden?

x Er is nog een onderwerp binnengkomen: iets over de gebroken planeet tussen mars en jupiter (Lucifer)

- Nou, dat was geen lucifertje, dat was een rotknaal. Deze planeet is overigens betrekkelijk vroeg uiteengebroken, al worden er ook heel wat sprookjes over verteld.

De resten van die planeet zijn deels nog in het zonnestelsel en staan bekend als de asteroidengordel. Ongeveer een derde van de massa is echter in de wereldruimte verloren gegaan.

Wat moet je daar verder over zeggen; zij is er geweest in de dubbele betekenis van het woord.

x Was het een toeval, waren er wezens?

- Er leefden bewustzijnsvormen op, maar die zou je zeker niet met mensen kunnen vergelijken. Bij de ondergang van die planeet speelde overigens wel het denkbeeld van deze wezens een rol, dat er één de sterkste moest zijn. En dat lukt hen niet, maar te samen waren de tegenstanders zo sterk, dat de planeet daarvoor niet sterk genoeg was.

De planeet kreeg een zwakte aanval en verging, waarop men de laatste zwakelingen die daar geleefd hebben naar de aarde heeft gestuurd om uiteindelijk daar te inkarneren.

x En daar komt het verhaal van Lucifer vandaan?

- Ik geloof het niet: Lucifer is een bijbels verhaal, waarin deze naam overigens eerst in de vroeg griekse vertaling in deze vorm voorkomt. De opstandeling wordt echter altijd weer "de zoon van de morgen en de prins van het licht" genoemd.

En licht is de stam van de naam Lucifer. Vandaar dus. Ook in andere duivel of demonennamen komen wij die stam tegen, zoals in Lucifugem. Je kunt daaruit afleiden dat ook deze entiteiten eens bekend waren als prinsen van het licht.

x Heeft al dat stof en gruis wat nog over is dan geen betekenis meer?

- Dat ligt er aan wat je zoekt. Er zijn nog wel wat grondstoffen en mogelijk zelfs nog wat artifacts te vinden in de ruimte, maar tegen de tijd dat de mensen dit kunnen bereiken en gaan onzerzoeken bent u al lang zover bij ons, dat u het al gezien hebt. Wanneer u er dan tenminste nog interesse voor hebt.

x Ik dacht dat lucifer juist duisternis betekende.

- Dat hebt u dan mis. Lucifer was niet duister. Hij is de zoon van de morgen, de prins van het licht, die volgens het verhaal

tegen God in opstand zou zijn gekomen toen deze de mens wilde scheppen. Zijn reden zou geweest zijn, dat die mens bepaalde vrijheden en mogelijkheden gegeven zouden worden die Lucifer zelf niet bezat.

Hij werd uitgeworpen uit de hemel - alweer volgens het verhaal - en is gevallen. Hij werd toen tot de vorst der duisternis, maar zijn naam bleef nog steeds die van de prins van het licht die hij eens was geweest. Dan blijft die dus Lucifer.

Ojee, wat zit ik de folklore uiteen te rafelen. Nog vragen?

x Heeft de planeetgeest van die vergane planeet nog contact met de overblijfselen?

- Wanneer uw lichaam dood gaat, blijft u dan nog bij de knoken hangen? Het kan wel, wanneer u een zeer onbewuste en ongelukkige geest zoudt zijn. Maar zo erg was het met die planeetgeest niet gesteld.

Waarom zou hij dus? Het is afgelopen, het is voorbij. Mogelijk hangt er aan bepaalde brokken nog iets van de sfeer, van de uitstraling. Maar dat is dan ook alles.

Deze planeetgeest is rustig naar zijn eigen gebieden gegaan en heeft mogelijk die wereld ondertussen voor een andere taak verlaten. Want een planeetgeest kunt u zien als een soort missionaris die werkt onder de kanibalen. Maar als de stam bekeerd is of men heeft elkander opgegeten gaat hij rustig weer naar huis om te rusten en dan te zien of er ergens nog iets beters te doen is.

U lacht er om maar wanneer u nog even nadenkt is het voorbeeld zo gek nog niet. Met andere woorden: Een planeetgeest zal alleen zich binden met de stof zolang er een binding bestaat met een belangrijker factor. Deze is dan altijd in eerste instantie een ster, in casu de zon.

Zolang die relatie bestaat is er voor de geest zinvolheid in zijn binding met de materie. Maar op het ogenblik dat die relatie ophoudt te bestaan is hij geïsoleerd en kan hij beter ergens anders naar toe gaan.

x Is er nog iets te zeggen over de mensen van die wereld die op aarde geïncarneerd zijn? Dat moeten dan wel zeer oude wezens zijn.

- Tja, zeer oude zielen zijn het wel. Maar eigenlijk zijn dergelijke oude zielen maar zeer zielige zielen, weet u dat wel? Eerlijk waar. In het Duits heet het doel das Ziel.

Goed bezien is das Ziel van de ziel een te zijn met alles en de alziel. En wanneer je al zolang incarneert als ziel zonder dat ook maar ten dele bereikt te hebben, dan vindt ik dat maar zielig.

x Waren er toen dat ongeluk plaats vond al mensen op aarde?

- Er waren de eerste rudimenten van het leven dat de mens voort zou brengen. Zonder te stellen dat Darwin in alle opzichten gelijk heeft moet ik zeggen dat toen de ramp begon er reeds wezens waren die in directe lijn voorlopers waren van de aapachtigen.

Het waren heel handige slingerwezens die in de varen speelden en niet bepaald schrokken van een brontosaurus, maar de vlakten vermeden vanwege de snijheid die de tyrannosaurus op open plaatsen kon ontwikkelen.

Zij voelden zich met planten, maar ook met dieren. Hun nazaten jaagden zelfs reeds in roedels op o.m. de eohippus. Dat waren de voorvaders van het paard, maar in die tijd niet groter dan een kleine deense dog en kennelijk goed te eten.

Uw verre voorvaders waren dus wel echte alleseters. Maar zij waren wel veel kieskeuriger dan u tegenwoordig bent. Want wat u alles in deze dagen als lekker of gezond pleegt te verzwelgen is eenvoudig onvoorstelbaar.

In de gelijke wezens zijn dus de resten van de levenden op die planeet geïncarneerd en veelal ook blijven incarneren.

Zoals zij dit later deden in de direkte voorvaders van de mens, een soort rechtopstaande aap die leerde zich van hulpmiddelen te bedienen.

Trouwens, de apen die u nu kent zijn in de evolutie een andere weg ingeslagen. Maar ook bij de mensen zie je nog wel sporen van de gemeenschappelijke afstamming. Kijk maar eens naar jonge mensen. Dat zijn vaak echte apen.

x Kunt u nog iets zeggen over de invloed van celtherapie op rheuma?

- Een vraag die niet te beantwoorden is. Rheuma is een verzamelnaam voor vele kwalen, gegeven op grond van de symptomen, zonder dat deze naam ook maar iets zegt over de werkelijke oorzaken daarvan.

Op het ogenblik dat zwakte in het lichaam - organen b.v. - de oorzaak is van de rheuma kun je er ook wel iets tegen doen met behulp van de frisch cellen therapie(?).

Er zijn echter andere aandoeningen die men ook wel rheuma noemt. Er zijn zelfs psychische kwalen die men op grond van de symptomen aanspreekt als rheuma. En wanneer het in je kop verkeerd zit kun je er zoveel verse cellen in stoppen als je wilt zonder dat er veel verandert.

U hebt het over een chirurg. Maar het gaat om de oorzaak, niet om de mens en hetgeen hij gedaan heeft. Of hij nu chirurg is of putjesschepper, vanuit de wijze waarop u de vraag stelt is alleen dit antwoord mogelijk:

Er zijn soorten van rheuma waarbij inderdaad de door u genoemde therapie helpen kan, maar er zijn veel meer soorten van rheuma waar tegen die therapie niets uit kan richten.

Daarom moet men eerst precies weten wat de oorzaak is van de rheuma. Kent men die dan is het vaak mogelijk met bepaalde geneeswijzen daar ook werkelijk iets tegen te doen. Maar ook dan zal in vele gevallen de beste wijze van behandelen iets anders dan de frischcellentherapie zijn.

x Wilt U iets zeggen over de Boeroeboeder in Indie?

- Kunnen wel, maar ik moet rekening houden met de tijd. Want wij hebben nu al bijna ruzie met het medium. Heel kort dus.

De boeroeboeder ligt in Indonesie, op Java, en is zoals u weet een van de grootste nog bewaarde stupa's op de wereld. Dergelijke praalgraven werden gebouwd om een godheid te gedenken of een van zijn belangrijke vertegenwoordigers op aarde. In het bouwwerk is dan ook de rest van verschillende heiligen ondergebracht.

Op het bouwwerk zijn dan ook verschillende kleine open stupa's ondergebracht die bij aanraking door gelovige de emanatie van hetgeen er onder ligt op hem zouden overbrengen.

Sinds de stichting is de zaak al meerdere malen gerestaureerd. De beeldhouwwerken - reliefs - zijn voor westerlingen bijzonder interessant want hetgeen op de omlopen was afgebeeld bestaat uit voorstellingen die westerlingen herinneren aan die "viëze" plaatjes die men alleen in het ge-heim en tegen betaling van behoorlijke sommen ter inzage placht te krijgen in eigen land. Ook al komt daarin meer en meer verandering.

Begrijp je echter dat hier het leven van goden en koningen is afgebeeld mede als eerbetoon voor degenen, die in de stoepa hun rust vonden dan kun je ook beter begrijpen wat het betekent en zul je ook eerder de denkbeelden kunnen aanvaarden omtrent het geluk, dat het aanraken van bepaalde boeddabeelden zou kunnen brengen, zo goed als men dan ook een beter besef krijgt voor de waarde van meditatie aldaar enz.

Maar daar wil ik het dan wel bij laten, want anders duurt het te lang. Je moet uiteindelijk zo veel mogelijke goede vrienden blijven met een medium. Anders is het net als met een auto die je verkeerd gebruikt: wanneer je hem nodig hebt slaat hij net niet aan.

Met een medium geldt dat dit uiteindelijk een voertuig is dat wij nog steeds gebruiken omdat het voor ons nog niet mogelijk is een

aansluiting te krijgen bij de ptt.

En zelfs wanneer het mogelijk is zullen bepaalde instanties er niet bepaald voor zijn omdat het zo moeilijk is de kontroleren wat de geest zal gaan zeggen. Ik zie tenminste al mensen van een geheime dienst een broerte krijgen omdat een bepaalde geest niet af te luisteren is.

Ik wil nu sluiten me een klein "schoon woord".

x juichen, kikker, verlossing.

- De kikker, opgetild door de ooeivaar riep juichend: dit is de verlossing.

Wij zouden willen juichen / hier is een stroom van licht / waarin wij haast begraven zijn/ en toch het eigen wezen voelen opgericht/ tot aan de verste oppervlakte / van het nog onbekende zijn.

Wat wij begrijpen is niet veel/Wij voelen ons verheven/ maar weten niet dat je daar zelf moet zijn / dat je daar zelf moet leven/ om werkelijk verlicht en werkelijk verlost te zijn.

Wij worden opgeheven en roepen nu/ wij zijn zo hoog/ terwijl de kennis ons bedroog:/ het was een ooeivaar, die reeds ons kikkers vrat/ en zei: ik hef ze even op/ zij lagen in het al te zoete nat.

Voelt u dan steeds nog natigheid/en blijft u verder streven / juich om de kans tot verdergaan die u gegeven/ en nog gelaten is. Maar voelt u zich door onbekende krachten opgeheven/ zeg dan niet "wat ben ik hoog"/ maar vrees een beetje voor de vrijheid/ die toch de zin is van uw leven.

Waarmede u het volgens mij kunt doen. Maar voor degenen die het altijd zo erg mooi willen hebben nog een kleinigheidje voor onderweg:

Wanneer je denkt is denken slechts beperktheid van een bestaan dat je niet begrijpt.

Maar als je in jezelf voelt de waarheid waardoor je voortgedreven wordt en lijkt het leven je te kort, besef: je hebt een deel van werkelijkheid.

Eens ben je deel van eeuwigheid en tot dien tijd, leef maar voort en zoek in het ik een werkelijkheid, een wereld die de woorden spreekt waarop je wezen hoort en leef in rede, leef in licht.

En leef in vrolijkheid, want hij die niet meer lachen kan verdoemt de eeuwigheid.

Zo, als u dat nog even mee wilt nemen, een grote grijns op uw gezicht voelt komen, dan gaan wij nu naar huis, naar ik hoop vol goede moed en als het kan in gepaste vrolijkheid.

Ik dank U voor uw aandacht. Goeden avond.

—O—O—O—O—O—O—O—

(teksten geredigeerd en ontdaan
herhalingen, vragen bekort)

d.d. 24 april 1981

N.B.

Door de paasvacantie voor het medium verscheen op 17 april geen Stem van Gene Zijde.

red.